

РЕШЕНИЕ

№ 4381

гр. София, 28.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 07.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **1339** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Е. Е. Г., подадена чрез адв. С., срещу Заповед № 236/22-4332-000442/26.01.2022 г. за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП (временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца), издадена от А. М. К. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

В жалбата се релевира, че заповедта е незаконосъобразна, издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Твърди се, че заповедта е издадена от некомпетентен орган. Не са налице и фактическите основания за издаване на заповедта, тъй като Г. не е отказал изрично да се подложи на медицинско изследване за установяване наличието на наркотични вещества. Времето посочено върху талона за медицинско изследване - 40 мин. е крайно недостатъчно за навременното явяване във ВМА, с оглед мястото на установяване на нарушението. На следващо място заповедта била незаконосъобразна, тъй като не бил определен срокът на действие на тази принудителна административна мярка. Моли за отмяна на оспорения акт.

В съдебното заседание жалбоподателят не се явява. С идентични писмени защиты от 06.06.2022 г. и 07.06.2022 г. (със съдържание припокриващо жалбата), адв. С. – пълномощник, претендира за отмяна на заповедта и присъждане на направените

разноски, съгласно списък по чл. 80 от ГПК (л.67).

Ответникът - А. М. К. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР не се явява. С Молба от 06.06.2022 г., юрисконсулт И. – пълномощник (с приложено пълномощно от ответника) представя писмени бележки с подробни съображения относно неоснователността на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Софийска градска прокуратура не изпраща представител, не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, III отделение, 44 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № 236/22-4332-000442/26.01.2022 г. на Е. Е. Г. е наложена ПАМ по чл. 171, т.1, б. „Б“ от ЗДвП - „Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“, за това че в [населено място] по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица] е установено да управлява л.а. А. АЗ, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Л. Г.. При извършената проверка от автопатрул на отдел „ПП“ - СДВР пред ресторант „С. дух“, в 10:25 часа на 26.01.2022 г, водачът, видимо неадекватно състояние, отказва да бъде изпробван с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техните аналози с техническо средство DrugTest 5000 с № ARLN - 0103. Издаден му е талон за медицинско изследване № 077734 за ВМА. Прието е от административния орган, че отказът му да бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техните аналози и неизпълнението на предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техните аналози представляват виновно нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП, поради което и на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от с. з. му е наложена ПАМ, предмет на оспорване.

Приложени към преписката са съставеният по време на проверката АУАН Серия GA, № 555994/26.01.2022 г. (л. 11 по делото), който нарушителят е подписал без възражения. На 04.02.2022 г. въз основа на съставения акт е издадено Наказателно постановление № 22-4332-000381, с което за нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП му е наложена глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца. Наказателното постановление му е връчено на 07.02.2022 г. По делото се намира издаденият талон за медицинско изследване с посочения в АУАН и НП номер, който Е. Г. също е подписал. От Справка – картон на водача се констатира 4 бр. издадени фишове за различни нарушения на ЗДвП, като липсват данни дали издаденото Наказателно постановление № 22-4332-000381/04.02.2022 г. (връчено на 07.02.2022 г.) се обжалва.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от лице, което има правен интерес. Заповедта е издадена на 26.01.2022 г. и е връчена на същата дата, поради което подадената по електронен път на 09.02.2022 г. жалба до АССГ е в срок. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по

издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от младши автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Със Заповед 513з-1618/26.02.2017 г. /л. 17/ на директора на СДВР (във връзка със Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи) са определени длъжностните лица от СДВР, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки, като в т. 1 са посочени полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ към СДВР. Съгласно Заповед № 513з-1224/10.02.2021г. /л. 53/ на директора на СДВР младши инспектор А. М. К. е преназначен на длъжност младши автоконтрольор I степен, в 02 група „Специализирана група за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. С оглед тези доказателства, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, поради което възраженията в тази насока се явяват неоснователни.

Съгласно чл. 171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: По т. 1, б. „б“ временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месец; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Освен това, с разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП е предвидено, че редовно съставените актове (АУАН) по закона се ползват с доказателствена сила до доказване на противното. Макар последно посочената разпоредба да урежда отношения, свързани с реализирането на административнонаказателната отговорност спрямо лица, извършили административни нарушения по смисъла на ЗДвП, то същата е приложима и по отношение на ПАМ, предвид незадоволителната уредба на материята в чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Следователно, опровергаването на отразените в АУАН констатации е в тежест за жалбоподателя.

В случая от приложените по делото доказателства безспорно се установява, че Е. Е. Г., при проверка от органите на ОПП – СДВР на 26.01.2022 г. пред ресторант „С. дух“ в [населено място], е бил във видимо неадекватно състояние, отказал е да бъде изпробван с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техните аналози с техническо средство DrugTest 5000 и не е изпълнил предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техните аналози

СУМПС е временно отнето до решаване на въпроса за отговорността на Г., което е станало с издаване на Наказателното постановление на 04.02.2022 г. въз основа горепосочения АУАН, с което освен парична глоба му е наложено и административно наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. В този смисъл е и трайно установената съдебна практика - така Решение № 17559/19.12.2019 г. на ВАС по адм. д. № 1286/2019 г., Решение № 14243/20.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 9029/2017 г., Решение № 61/23.02.2021 г. на Адм.сът - Х. по адм. д. № 1087/2020 г. и др.

На следващо място въпреки, че на жалбоподателя е издаден талон за медицинско изследване няма данни същият да се е явил във ВМА за даване на кръв, в рамките на посоченото в талона време или след това, поради което липсва представено заключение от медицинско изследване на кръвта за наличие на упойващи вещества. Във връзка с последното обстоятелство оспорващият твърди, че не е имал обективната възможност да се придвижи за 40 минути до съответното място за извършване на медицинското изследване, но в приложения по делото талон за медицинско изследване липсва възражение в този смисъл. Нещо повече, липсват доказателства, а и не се твърди от жалбоподателя, че последният се е явил след определените 40 минути във ВМА за медицинско изследване. Ето защо е установено, че е изпълнена и алтернативната хипотеза - не е дал кръв за медицинско изследване, за да може да бъде определящо „даденото съгласие за изследване“.

Съдът приема за неоснователно твърдението в жалбата, че заповедта не съдържа мотиви, тъй като подробно е описана фактическата обстановка, установена при проверката, извършена от автопатрул на 26.01.2022 г., която се потвърждава от приложенияте по делото доказателства. Посочени са правилно и правните основания за налагане на ПАМ. Диспозитивът на заповедта е ясен и непротиворечив формулиран по отношение на срока на мярката.

При издаването на заповедта не се констатира извършени съществени нарушения на процесуалните правила, каквито се твърдят в жалбата, тъй като формата е спазена, заповедта е обоснована и водачът е разбрал за какво му е наложена принудителната мярка. Налице са и двете хипотези алтернативно изложени в мотивната част на заповедта и НП.

Съдът намира, че фактическите констатации съответстват на приложенияте доказателства, като по делото липсват доказателства в подкрепа на твърденията изложени в жалбата или такива, противоречащи на събраните при проверката, в това число резултат от извършено медицински изследване от по - късен от определения с талона за медицинско изследване час. Налице са материалноправните предпоставки за издаване на процесна заповед.

Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение. В случая оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на

движението по пътищата и да се попречи на извършването от водача на други нарушения на ЗДвП.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

При този изход на делото в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд - София-град, Трето отделение, 44 - ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Е. Г., подадена чрез адв. С., срещу Заповед № 236/22-4332-000442/26.01.2022 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от А. М. К. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

ОСЪЖДА Е. Е. Г., ЕГН – [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 /сто/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: